Allah korkusundaki eşsiz lezzet

İzmir'den okuyucumuz: "Allah korkusu nedir? Allah korkusunun ruhumuzdaki yansımaları nelerdir? İbâdetleri Allah korkusuyla mı, Allah sevgisiyle mi yapmalıyız?"

Allah korkusu, Cenâb-ı Allah'ın İzzeti, Celâli, Kahrı, Adâleti ve Gazabına karşı ruhumuzda ve vicdanımızda duyduğumuz haşyet, havf ve korkuyu ifâde eden asil ve soyut bir kavramdır. Bir büyük âmir karşısında ruhumuzda meydana gelen haşyet ve heyecanı belki çoğumuz hissetmişizdir. Kâinâtın Sahibi ve Sultanı olan Cenâb-ı Hak da, ubûdiyetimizin ve kulluğumuzun bir gereği olarak, Kendisine haşyet, havf, korku ve heyecanla yaklaşmaya ve yönelmeye,- tâbir câizse—herkesten ve her şeyden daha çok hak sahibidir. Çünkü Allah en büyüktür!

Allah korkusu ruhumuza özgü bir basîretin, bir ferâsetin, bir duyarlılığın, bir inceliğin ve bir uyanıklılığın ifâdesidir. Allah'ın her an, her yerde, her halinde ve her işinde hâzır ve nâzır olduğunu bilen bir kul, hatâ ve kusurlara karşı daha duyarlı olmaz mı? "Hatâ yapmaz!" demiyorum, diyemem; çünkü hatâsız kul olmaz. Ancak hatâ ve kusurlara karşı içimizde taşıdığımız "sakınma duygusu", kalbimizdeki Allah korkusunun belirtisinden başka bir şey değildir. Ruhunda Allah korkusu taşıyan bir kul, hatâlara karşı daha dikkatlidir, daha basîretlidir, irâdesine daha çok sahiptir, haddini daha çok bilendir, kendisine daha çok hâkim olandır! Bir başka ifâdeyle Allah korkusu, ruhumuzda güzel ahlâkın ve huy güzelliğinin sigortası ve güvencesidir!

Allah korkusu ruhumuzu her türlü günahlardan arındırır. Allah korkusuyla akıtılan gözyaşını Cehennemin yakmayacağı; Allah korkusundan ağlayan kimsenin, sağılan süt memeye dönmedikçe ateşe girmeyeceği1; Allah korkusundan tenha yerlerde gözyaşı döken gencin Kıyâmet Günü Allah'ın husûsî himâyesinde barınacağı2 müjdelerinin özünde, böyle bir arınma olgusu vardır. Nefsimizin kötü istek ve meyillerine karşı Allah korkusu, eşsiz bir kalkandır.

Başta ibâdetler olmak üzere, hayat akışımızın her diliminde ve her saniyesinde ideal olan, Allah korkusu ile Allah sevgisini ruhumuzda birleştirmemizdir. Yüreğimizde her

an havf ile recâyı, yani korku ile ümidi bir arada barındırmalıyız. İbâdetlerimizi Allah korkusu için de yapsak, Allah sevgisi için de yapsak—inşaallah—makbuldür. Yeter ki Allah için yapalım! Allah'tan başkası adına yapmayalım.

Yüreğimizdeki Allah korkusunun bizi Allah'ın şefkatine ve merhametine ulaştıracağında—inşaallah—hiç şüphe yoktur. "Rabb'ine karşı gelmekten korkan kimseye iki Cennet vardır!"3 âyeti bunu müjdeler. İnsanın fıtratına korku ve sevgi olmak üzere iki duygu yerleştirildiğini beyan eden Bedîüzzaman Hazretleri, herkesin bu duygularını ister istemez ya yaratılmışlara, ya da Yaradan'a çevireceğini; yaratılmışlara çevirmesi halinde korkunun elemli bir belâ; sevginin de belâlı bir musîbetten ibâret kalacağını kaydeder. "Çünkü" der Saîd Nursî, "Sen öylelerden korkarsın ki, sana merhamet etmez ve senin ricânı kabul etmez! Bu durumda korku, elemli bir belâdan ibâret olur!" Sevgide de aynı handikap ve çâresizlik vardır. Çok şey vardır ki, sevgisi yolunda her şeyini fedâ eden insana aslâ dönüp bakmaz, aslâ karşılık vermez, aslâ merhamet etmez; hattâ Allah'a ısmarladık bile demeden çekip gider! Gençliğin, malın, hayatın ve dünyan gibi! Bedîüzzaman Hazretlerine göre, madem ki yaratılmışlar böylesine vurdumduymazdır; insan, yüreğindeki korkusunu ve sevgisini öyle birisine yönlendirmelidir ki, korkusu lezzetli bir secdeye dönüşsün; sevgisi zilletsiz bir saadet olsun! Korkusuna karşı eşsiz bir mağfiret bulsun, sevgisine karşı benzersiz bir merhamet görsün!

İşte Yaradan'dan korkmak, O'nun şefkatine karşı yol bulup sığınmaktan ibârettir! Allah korkusu bir kamçıdır; kişiyi doğrudan Allah'ın rahmet kucağına atar! Allah'tan korkan, başka şeylerin gamlı, kasâvetli, sıkıntılı ve belâlı korkularından kurtulmuş olur!

Allah korkusunda böylesine hadsiz bir lezzetin bulunduğu düşünülürse, Allah sevgisinin ne derece eşsiz, sonsuz ve ebedî bir lezzet ve saadetin kaynağı olduğu hesap edilmelidir.4

Dipnotlar:
1- R. Sâlihîn, 447;
2- R. Sâlihîn, 448;
3- Rahmân Sûresi, 55/46 ;
4- Sözler, s. 322